

ЗИМАТА ИДЕ *).

Измина лѣтото, и селянитѣ прибраха отъ полето неговитѣ плодове.

Гората е още зелена, но съ тъменъ цвѣтъ, а на нѣкои мѣста се показватъ вече измежду зеленитѣ листа сиви, жълти и червеникави. Слънцето е изморено отъ дългата лѣтна работа и почна рано да си лѣга.

Прѣзъ миналата нощъ прѣмина зимата тихичко между дърветата да види, дали не е дошло вече нейното врѣме. Щомъ срѣщнаше нѣкое цвѣтенце, цѣлуваше го и казваше:

— Ай, ай! Още тука ли си? Много се радвамъ, дѣто се видѣхме. Моля ти се, постой си още спокойно. Азъ съмъ добра, стара баба и не правя никому зло.

Но цвѣтенцата се разтрепераха отъ нейната цѣлувка, а бистритѣ капчици, които висѣха по листцата имъ, се прѣвръщаха на ледъ въ сѣщия мигъ.

Все по-често почна да обикаля вѣтърътъ гората. Той блъскаше листата, и тѣ почнаха да жълтѣятъ; блъскаше земята, и тя почна да твърдѣе.

Даже и «Гължбовитѣ-очи», които бѣха се скрили дълбоко въ земята, почувствуваха лошата баба зима и се разтрепераха.

— Брей, колко е студено! — си думаха едни други.

— Какъ ли ще изтраемъ цѣла зима? Сигуръ ще измремъ, докато дойде хубавата госпожица Пролѣтъ.

— Дойде вече моето царство! — каза баба Зима.

— Нѣма вече да тичамъ като разбойникъ нощъ изъ горитѣ. Отъ утрѣ мога да гледамъ хората право въ очитѣ. Мога даже да ги хапя по носа и да изкарвамъ сълзи изъ очитѣ имъ.

*) Изъ книгата „Приказки на майката природа“ — най-хубавитѣ истински приказки, които помагатъ на дѣцата лесно да